

EEN STUDENTENSTREEK

Kan ik u dienen, tante?"
 „Rapen? Neen dank je, Francina!"
 Verbeeldde ik het mij nu, of huiverde tante Emma? „Ze zijn uit mijn eigen tuin, tante. Laat me je eens helpen!" Tante's antwoord was kort en beslist.

„Neen, Sien, heusch niet. Ik kan er de lucht en het gezicht niet van verdragen sedert.... maar dat zal ik je straks wel eens vertellen, na het diner!"

Toen de maaltijd geëindigd was en we aan de theetafel gezeten waren, herinnerde ik tante Emma aan haar belofte. Ze dacht even na en vertelde het volgende:

Het zal met November een jaar geleden zijn dat ik van Amsterdam naar Nijmegen reisde om eenige weken bij mijn zuster Coba te gaan doorbrengen. Te Utrecht stapte een heer en dame uit, die de reis van Amsterdam mee gemaakt hadden en bleef ik alleen in de coupé over. Ik wenschte mijzelf geluk dat ik alleen bleef, toen op het laatste oogenblik een net gekleede jonge man de reeds gesloten coupé-deur openrukte en tegenover mij plaats nam. Het was zeker aan mijn gezicht te zien, dat ik het vervelend vond gestoord te worden, ten minste de jonkman maakte zijn excuus door te zeggen:

„Het spijt mij dat ik u lastig val!"

„O, in het geheel niet," antwoordde ik koeltjes en opende een nummer van „Panorama" dat ik aan de kiosk gekocht had.

„Neem mij niet kwalijk, maar kunt u mij zeggen waar de trein het eerst stopt?"

Op deze directe vraag, hoe dwaas ik die vond, kon ik het antwoord niet schuldig blijven en zei dus:

„Te Arnhem, geloof ik!"

„Werkelijk, dat is een heele rit, dank-u."

Het rhythmische schudden van den trein maakte mij slaperig, en ik soesde blijkbaar in. Eensklaps werd ik door een schok wakker en zag dat de jonge man mij met door-dringenden blik zat aan te staren. Ik schrikte op.

„Het wordt zachtjes aan tijd voor den lunch," merkte hij op. Tegelijkertijd haalde hij met groote moeite een bol voorwerp uit een zijner zakken te voorschijn. Ik keek er met verwondering naar. Het was een groote rauwe knolraap! Uit een anderen zak nam hij een mes en sneed van den knol een langen reep af. In de grootste verbazing zat ik een en ander aan te zien. Plotseling zegt hij: „Eet op!" en houdt mij de afgesneden knolschijf voor.

Sprakeloos staarde ik hem aan.

„Hoor je me niet! Eet op!"

Ik werd bleek van schrik. „Excuseer me," stamelde ik, „maar ik heb al gegeten."

„Al had je vijftigmaal gegeten, je zult dit toch opeten."

Hij was bepaald schrikwekkend om aan te zien. Zijn oogen rolden door zijn hoofd. Lieve hemel! Ik zat tegenover een volslagen gek!

Allerlei verhalen kwamen mij voor den geest van reizigers die in den trein door krankzinnigen overvallen waren.

Eén ding was mij duidelijk: ik moest dien man trachten te kalmeeren, zoo min mogelijk tegenspreken.

„Dank-u! Ik heb in het geheel geen honger.... nou.... een klein stukje dan!"

„Neen, oude dame! Geen klein stukje, de geheele raap moet je opeten voor we in Arnhem zijn, ten minste als je er

DE MODE IN FRANKRIJK.

Bij het fraaie bruidscostuum dat wij hierboven afbeeldden, geven wij op deze pagina nog een paar nieuw-modische toiletten, die gedragen werden bij de wedstrijden te Auteuil en Longchamps.

prijs op stelt er levend aan te komen. Hoe eerder dat je dus begint, hoe beter."

Het was vreeselijk!

Wat was nu te verkiezen: de dood door het eten van een knolraap, of de dood door het mes van een moordenaar? Ik klemde mijn lippen opeen om niet te schreeuwen. Waar.... o, waar was toch de noodrem?

„Kom schiet op," begon hij weer. „Ik zou je wel helpen, maar ik heb juist voor ik in den trein stapte er al een opgegeten. Hij smaakte mij bijzonder."

Ik beet een klein stukje af. Als je nog nooit rauwe knolrapen geproefd heb, dan kun je je niet verbeelden hoe vreeselijk mij dit tegen stond.

De man zag het ontsteld gezicht dat ik zette.

„Het is een heerlijke vrucht, net ananas! Als je ze opgegeten hebt, zul je er spijt van hebben, dat je niet meer krijgt. Kom, schiet een beetje op!"

De gek hield geen moment zijn oogen van mij af.

„Je eet niet hard. Zeker een copieus ontbijt gehad! Enfin, dan moet u dit schijfje eens proeven!"

„Dank je, heusch, ik kan niet! Ik word ziek!"

Hij zag mij met een waanzinnigen blik aan, terwijl hij zijn mes door de lucht zwaaide.

„Eet dit! Het is uitstekend voor de spijsvertering en het voedsaamste wat je ter wereld eten kunt."

Ik huilde bijna. „Ik kan niet meer. Ik heb geen honger!"

„Juist een reden om dit op te eten," zei hij. „Nog maar een uur en we zijn te Arnhem. Maak dus voort."

Ik zal over het vervolg maar kort zijn.

„Ik ben bezig een boek te schrijven over het nut van het eten van knolrapen," begon de gek weer. „De knolraap is heerlijker dan druiven en voedzamer dan melk en eieren."

Ik kreunde.

„Wat! Heb je daar „Panorama"? Daar heb ik juist een artikel in geschreven over de bereiding van knolrapenmelk."

Hij wees met zijn vingers naar een pagina in het tijdschrift en om hem niet nog meer op te winden, keek ik er in, maar ziek naar lichaam en geest zag ik niets dan sterretjes mij voor de oogen dansen. Zouden we dan nooit te Arnhem aankomen?

De gek scheen intusschen tot kalmte te zijn gekomen. Hij zat stil in zijn hoekje voor zich uit te staren. Ik durfde mij niet verroeren, om niet opnieuw zijn aandacht te trekken.

Eindelijk! Eindelijk, voelde ik de remmen werken, de trein ging langzamer. Ik keek steelsgewijs uit het raampje, de hei had plaats gemaakt voor huizen. Den hemel zij dank! Er was redding nabij!

Ik beefde, toen de man oprees. Hij nam zijn wandelstok uit het rek, keek uit het venster, liet met een slag het portierraam zakken en maakte aanstalten om het portier te openen. De trein stoomde het perron binnen. De man opende de coupé, stapte op de loopplank, toen keerde hij zich naar mij toe, nam beleefd zijn hoed af en zei op volmaakt kalmen doch eenigszins spottenden toon:

„Mevrouw, ik dank u wel voor uw welwillendheid. Door het opeten van die knolraap heeft u mij in staat gesteld een weddenschap van 25 pop te winnen! Nogmaals zeer verplicht en tot wederdienst gaarne bereid."

En voor de trein stilstond was hij het perron opgevlogen, bij een troepje jongelui beland en met deze in de menigte verdwenen.

Ik begon te roepen: „Help, politiel!" Een drom menschen verzamelde zich voor mijn coupé en het afschuwelijkste was, dat iedereen mij voor gek hield.

Nu zul je toch wel begrijpen dat ik knolrapen voor goed heb „tegegeten".

